

който щеше да може да пригърне своѣтъ любимъ и многострадалнъ Варвара.

Въ единъ день когато Якинтъ ся намираше въ едно ближно село до Краковъ, по дѣлото на едно наслѣдіе, което беше останало отъ баба му, срешна ся съ единъ момакъ, който го попита ако е той наистина Якинтъ Жишка.

— Да, азъ съмъ, рече му Якинтъ, защо питашъ?

— Тъй, ти си любовникътъ на сестра Варвара?

— Да.

— Ами тя живѣе ли?

— Сега е по-добръ.

— Ами какво мислишь за онуй безименно писмо, което откри за нея на съдилището?

— Че този който го е писалъ, трѣба да е една добра и благородна душа.

— Вѣрваш ли твоя милость, простете дѣто ви правя този въпросъ, приложи момакътъ съ едно стесненіе, вѣрваш ли, че е прилично този, който го писа, да ся покаже кой е?

— Напротивъ е още и потрѣбно. Ахъ! да го знаехъ кой е той... извика Якинтъ и въздъхна.

— Какво щеше да направишь?

— Щѣхъ да го възнаграда толкосъ, колкото струва неговото добро поведеніе.

— И вѣрваш ли, твоя милость, че той ще приеме тѣзи награди?

— Не!

— Доброто не ся прави за пары на този свѣтъ; ако то ся прави за пары, изгубва цѣнътъ си.

— Тъй е, и виждамъ че ты си единъ момакъ съ добра отхрана.